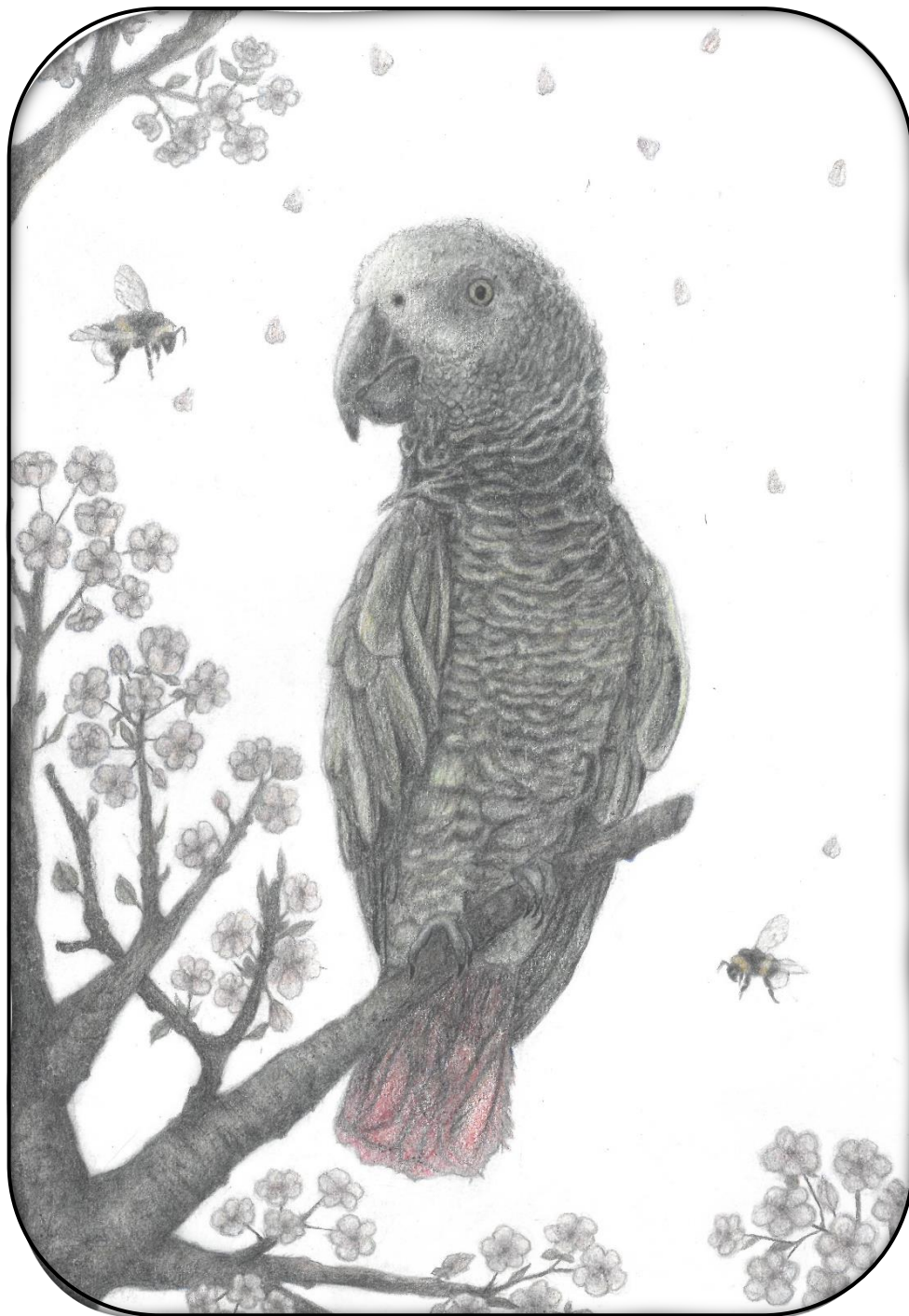

14 / DUBEN 2025

**ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ ŠLAPANICE**

V
Z

A

K

O

REDAKCE

Naše škola	Filip Sed'a Vojtěch Vymazal
Expedice	Filip Petřík
Parlament	Eva Štěpánková Anna Hrušková
Kniha	Mariana Lukesová
Sport	Oliver Šimek Maxmilián Bílek Jakub Šeda
Rozhovor	Denis Pospíšil
Duel	Vanesa Procházková Lilian Sladká
Čtení	Karolína Schwecová Nicolette Tepříková
Hřiště	Nikol Pelikánová Eleni Diana Otrubová
Ilustrace	Eva Štěpánková Karolína Schwecová Nicolette Tepříková
Korektury	Viktor Merta
Grafika	Roman Fuksa
Pedagogický dozor	Roman Fuksa Viktor Merta Filip Petřík

ŽAKO

školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.

Tištěná verze do každé třídy zdarma.

Digitální verze volně na www.zsslapanice.cz.

Sídlo: ZŠ Šlapanice

Masarykovo nám. 1594/16

664 51 Šlapanice

E-mail: roman.fuksa@zsslapanice.cz

PŘIJÍMAČKY, NEJLEHČÍ OBDOBÍ PRO DEVÁŤÁKA?

Pro ty, co neví, JPZ neboli jednotná přijímací zkouška je víceméně takový test z celé školy, hlavně z ČJ a M, o tom, co jste se vlastně naučili. Musíte jí projít, abyste se dostali na střední školu. Můžete jí taky na „učňák“ a nebudete ji dělat, ale o tom zase někdy jindy.

Ale teď už k věci. Co vše to obnáší a proč je to nejlehčí období?

Absolutně není, budete prožívat ta nejhorší muka, jaká si ani Ježíš nedokázal představit. (Pokud jste deváťák, pak už je prožíváte.) Celé vaše úsilí bude zaměřeno pouze na to, abyste přežili, všichni vám to pořád budou připomínat, dokud se z toho ne-zblázníte a nebudete mít chuť se odstěhovat do Finska.

Ztratíte všechnen volný čas, budete vytížení jak váš telefon. Žádný Minecraft, žádný Fortnite. Jediné, co budete dělat, je, že sedíte na zadku a pořád dokola se učíte nebo píšete testy z minulých let. Do toho budete muset stíhat všechny další věci jako kroužky, pokud nějaké máte. Jak to uděláte? To nevím, budete na to muset přijít sami a tohle vám rozhodně nepomůže.

Když už budete mít nějaký ten volný čas, tak vás rodina, dokonce i vaši kamarádi budou bombardovat otázkami, kam vlastně chcete jít a co chcete dělat, a vy tam budete stát jako tvrdé í ve slově nevým. Mluvím z vlastní zkušenosti. Jak to ale bude chodit ve škole?

Učíte se a učíte, budete chtít ty nejlepší známky jenom proto, abyste měli více bodů než poslední přijatý na knihovnictví (5b). Někteří možná budete mít doučování a opakovat to ve škole a už jen to vás kompletně vyšťaví. Budete se modlit, aby byl konec. Jednu věc vím ale jistě, kompletně a otevřeně budete proklínat toho člověka, který to celé vymyslel a může za vaše problémy – „Ten jeden CERMAT!“ bude jediné, co si budete říkat.

Pak jednou přijde čas a bude to, jak se říká naostro, a to vám povím, tehdy budou sekundy plynout jako hodiny, pot vám bude stékat po čele jako vodopád. Otočíte hlavou doleva a tam váš kamarád marně se snažící vypočítat příklad. A pokud by se vám náhodou chtělo na záchod, tak pro ty případy si radši doneste kýbl, protože vy nikam neodcházíte.

I přesto ve vás nechci vyvolat paniku, ale připravte se na to. Nebude to jednoduchá část vašeho života a doufám, že se vám to povede, že se dostanete tam, kam chcete. Přeji vám hodně štěstí, až to budete prožívat, a vzpomeňte si na má slova a nechte se rozhodit. Zůstaňte v klidu, dýchejte a uvědomte si, že tohle je jen nadsázka.

TO MÍSTO, JEMUŽ SE VŠICHNI VYHÝBÁME

Na naší škole je spousta míst, kam chodit nemáme nebo nesmíme, ale je tu jedno místo, kam chodit nechceme jen a pouze z naší vůle. Myslím, že každý z nás, pokud to jde, se vyhýbá školním záchodům. Každý má jinou motivaci či nutnost tam zavítat. Někdo prostě musí, jelikož mu to příroda nakazuje. Jiní tam jdou dělat věci, které by dělat neměli. A ten zbytek, ten to tam prostě chce, kdo ví proč, ničit. Já jsem na školní záchodky naposledy zavítal tak před dvěma lety a musím říct, že mi to bohatě stačilo.

Doba se však dost změnila, a tak jsme se v anketě zeptali, co vybaflo na vás. Musím ale říct, že pro mnohé z vás znamenají slova anonymita asi toto: „Vymyslím si to nejzajímavější a nejnechutnější, ať ten čtenář z toho má noční můry ještě týden.“ Tak, jak někteří z vás odpovídali na naši anketu, snad nemluví ani dlaždiči. No, co už, pojďme se podívat na některé odpovědi.

Co nejšílenějšího jsi na záchodcích potkal/a?

Odpovědí se najde nemalá hrstka, avšak těch „normálnějších“ je dost poskrovnu, i přesto tu nějaké vyzdvihnu. Jak jsem očekával, spousta z vás se potkávala s „vapovacími kroužky“, které jsou všem vyšším ročníkům jistě známé, ale i přesto se našel někdo, kdo tyto kroužky nikdy nepotkal. Podle některých se na záchodcích dokonce objevila kytky, a dokonce někde na stropě. No, v dalších odpovědích se také vyskytují energetáky, lify, „sněhové koule“...

Co nejšílenějšího jsi na záchodcích udělal/a?

Byť i tady se objevila řada vtipálků, tak jich tu bylo méně. Drtivá většina lidí nám odpověděla, že nic spešl na záchodcích neprovedla, což je chvályhodné. Ale pár perliček tu taky máme. Mezi ty nejzajímavější patří například generování QR kódu pro připojení na školní WIFI, to jen tak někdo neumí. Také se zde našel nějaký akrobat, který na záchodcích dělal stojku, ale doufám, že si potom pořádně umyl ruce. Ale to nejšílenější jsem nechal nakonec. Jeden mladík porušil hlavní nepsané pravidlo na pánských záchodcích, stoupl si mezi dva pisoáry, na kterých někdo vykonával potřebu. Jediné, co ho momentálně ospravedlňuje, je šance, že se mu chtělo opravdu moc na záchod, ale i tak by se toto nikdy nemělo opakovat.

Záchody jsou místo, které je tu pro nás, a je jenom na nás, jak to tam bude vypadat. Spousta z nás by uklizené a pěkné záchody ocenila, tak proč je takové nemít. Mě už se to netýká, ale vy tam budete dalších několik let, tak si to tam zprjemněte.

DNY IMUNITY PROPOJUJÍ ŠKOLU

*I letos se na naší škole konají dny imunity, které jsou příjemným zpestřením běžného školního života. Každý den imunity je věnován specifickému tématu, jako například Filmové postavy, Barbie and Ken anebo třeba právě No Bag Day. Tento koncept přináší nejen zábavu, ale také příležitost rozvíjet svoji kreativitu. V rozhovoru s **paní učitelkou Floriánovou**, která se vždy zapojuje s radostí a kreativitou, se dozvíte například její pohled na dny imunity a také její nejoblíbenější okamžiky.*

Co se Vám na dnech imunity líbí?

Na dnech imunity se mi líbí, že propojují školu napříč stupni i budovami a promítají se do nich nápady jak učitelů, tak i vás, žáků. Líbí se mi, jak se nás snažíte nachytat a vymýšlet témata a kostýmy, ve kterých bychom nikdy nešli, a my máme možnost vás přesvědčit, že si ze sebe umíme udělat legraci a ledasčím překvapíme. Během dnů imunity je ve škole (a i v našem kabinetě) vždy tak trochu jiná atmosféra a (nejen) na chodbách zní smích mnohem častěji než jindy.

Je něco, co Vás na dnech imunity překvapilo?

Překvapilo mě, s jakou chutí a jakým množstvím nápadů do dnů imunity jdete nejen vy, ale i vaši rodiče. Před očima mám pořád účes holčičky z prvního stupně, která měla do vlasů na Crazy Hair Day vpletený hrníček i s podšálkem a vypadalo to naprosto fantasticky.

Mezi dny imunity byl také No Bag Day. Napadá Vás něco, co Vás na tomhle dni překvapilo?

Myslela jsem si, že na No Bag Day už mě nic nepřekvapí, ale vám se to opět povedlo. Dostali mě kluci z 8. A, kteří do školy dopravili učení v zahradním kolečku. Nikdy také nezapomenu na spanilou jízdu bývalých deváťáků s nákupními vozíky a to, jak si vše předem sami domluvili v Albertu.

Učebnice a sešity se objevily v nůši, plastové tatrovce, koši na odpadky (pečlivě vymytém), kolébce. Úžasné také bylo, když si loňští deváťáci přivezli věci ve vlastnoručně vyrobeném a funkčním vozíku za auto. V takových okamžicích si vždy říkám, že máme školu plnou kreativních a podnikavých žáků a dny imunity je možná pomohou objevit.

I Vy jste nezůstala na No Bag Day pozadu. Jak Vás napadlo si vzít kočárek místo batohu?

Kočárek, který jsem měla na No Bag Day, se u nás v rodině dědí z generace na generaci a je více než 100 let starý. Pokaždé když do rodiny přibude nový přírůstek, je tradicí, že v něm miminko fotíme. Připadalo mi jako dobrý nápad položit tentokrát do zavazadla notebook a propojit tak svět dob předešlých se současností, ve které technologie hrají významnou roli.

Na jaký den imunity jste se těšila/těšíte?

Favorita mezi dny imunity vyloženě nemám. Těším se na každý den, protože je takovou malou, pro někoho možná větší, kreativní výzvou. Vždy se těším, na koho ten den narazím za rohem, v jakém kostýmu potkám kolegu, kdo do toho tentokrát šel a kdo ne... Dveře tříd otevírám zvědavá, koho vlastně budu učit – tři ufony, kovboje, princeznu, Avatara – naprosto úžasnou sestavu, kterou jen tak někde nepotkáte 😊

NA ČEM PRACUJEME

Školní parlament hraje důležitou roli v životě naší školy - dává studentům hlas a možnost ovlivnit dění okolo sebe. Pojďme se společně podívat, na čem nyní školní parlament pracuje a jaké akce v nejbližší době chystá!

Sběr papíru

Jedna z nedávných akcí, které školní parlament organizoval, byl sběr papíru. Sběr proběhl ke konci listopadu, a to dokonce ve třech dnech. Díky vaší skvělé účasti se nám podařilo vybrat neuvěřitelných 3,1 tuny papíru, což přineslo krásných 3 565 Kč. Část výtěžku, který sběr papíru zajistil, putoval vítězné třídě, která nasbírala nejvíce kilogramů papíru, a zbytek zůstal školnímu parlamentu. Třídou, která nasbírala nejvíce papíru, se stala 8. F, která získala od školního parlamentu část peněz. Na druhém místě skončila třída 7. B a třetí místo obsadila třída 6. A. Děkujeme všem třídám, které se zapojily a také dobrovolníkům, kteří při sběru papíru výrazně pomáhali. Děkujeme!

Filmový festival

Školní parlament připravuje spoustu jedinečných akcí, mezi které patří například Filmový festival. Jedná se o soutěž mezi třídami, kde každá třída nebo její část natočí krátký film na libovolné téma. Na závěr proběhne filmový večer, během kterého si všechny snímky společně promítneme a vyhlásíme ty nejlepší.

Těšíme se na vaši kreativitu a originální nápady. Připravte kamery, napište scénáře a ukažte, co ve vás je! Více informací a pravidla soutěže vám brzy sdělíme.

Sběr Hliníku

I letos bychom chtěli uspořádat něco, co pomůže nejen naší škole, ale také něčemu, co je pro náš život nesmírně důležité - příroda. Proto jsme se rozhodli opět uspořádat sběr hliníku. Sběr hliníku proběhl v naší škole již minulý rok a rádi bychom na jeho úspěch navázali i letos.

Mezi hliník můžeme zařadit například plechovky od nápojů, konzervy, víčka od jogurtů a spoustu dalšího. Zapojte se s námi a pomozte tak přírodě okolo nás.

Koncert Omikron Band

Další akcí, na které aktuálně pracujeme, je koncert skupiny Omikron Band. Tato skupina v naší škole měla již dva úspěšné koncerty a my bychom ji rádi u nás přivítali potřetí. Vše je sice zatím v přípravě, ale určitě si v kalendáři vyznačte datum 31. 5. 2025, ať vám koncert neunikne - věřte mi, přišli byste o úžasný zážitek.

JAK SPRÁVNĚ SBÍRAT ŽELEZO

O čištění přírody, aneb jak odlehčit planetě a vyhozené užítkovat.

Co tě k tomu přivedlo a co tě na tom nejvíce baví?

Ke sbírání železa mě přivedlo, že jsme byli na dovolené a na cestách byly různé šrouby, tak jsem je bral. A nejvíce mě na tom baví to, že z toho železa mohu něco vyrobit.

Kdy ses o to začal zajímat?

O železo jsem se začal zajímat na dovolené, jak už jsem říkal, když mi bylo 12 a vzal jsem si domů klín, který byl zahrabaný v cestě.

Kde sbíráš kovové součástky?

Železo sbírám všude. Jak u silnic, tak i v přírodě. U silnic se většinou nachází šrouby, matky a takové věci, ale v přírodě je vše možné od šroubů po kabely.

Jak často se na sběr vydáváš?

Na sběr železa se vydávám vždy, když jdu ven (např. do školy, na výlet). Což je tak pětikrát až šestkrát do týdne, ale ne vždy něco najdu.

Na jaké lokality se vydáváš nejčastěji?

Když jdu hledat železo, tak chodím tam, kde jsou lidi, např. okraje silnic, ale i tam, kde lidi nejsou skoro vůbec, takže do přírody.

Kolik toho průměrně najdeš za jeden sběr?

Když hledám železo třeba na chodnících, tak se tam občas válí nějaký vrut, to se ovšem stane málokdy, ale když jdu s cílem hledat železo, jdu někam do přírody nebo k cestám, tak tam většinou najdu hodně kousků.

V jaké podobě železo nejvíce vyhledáváš?

Já hledám vše, co je z kovu, ale nejvíce vyhledávám různé užitečné věci, například trámký, plechy, vruty a podobně.

Na co ho potom používáš?

Železo používám na vyrábění nebo opravování věcí, třeba teď si stavím motokáru. Z různých kovů dělám strukturu a další věci se musí dokoupit, protože jen tak někde u silnice bohužel nenajdeš motor.

Sbíráš pouze železo nebo i nějaké jiné kovy?

Sbíráám vše, co se leskne. Hliník uschovám a v budoucnu ho budu chtít roztavit na různé cihličky hliníku a stejně zacházím i s ostatními kovy.

Daniel Prudký

Narodil se v Brně, je mu čtrnáct let a nemá žádné sourozence. Bydlí v obci jménem Blažovice, studuje základní školu ve Šlapanicích a chodí do devátého ročníku.

V jakých lokalitách bys ostatním doporučil hledat?

Jak už jsem říkal, nejvíce železa typu šroubů se nachází okolo silnic, ale v podstatě vám stačí jít jen tak na procházku a dívat se pod nohy.

Jaký byl tvůj nejzajímavější nebo nejceněnější nález?

Můj nejceněnější nález jsou náboje, které jsem našel pomocí detektoru kovů. Jako druhý nejceněnější nález je řetěz, co jsem našel vedle silnice u lesa. Nedávno se mi také velice hodil asi dva metry dlouhý trámek, který jsem vylovil z potoka.

Jaké vybavení k tomu používáš a je nezbytné?

Já většinou používám ruce, nohy a oči, což je velice nezbytné pro hledání kovů, ale také mám detektor kovů a magnet na provazu, se kterými se dají najít další kusy kovů, ale není to nezbytné.

15 OTÁZEK PRO NAŠE ZÁSTUPKYNĚ

Připravily jsme si pro vás DUEL mezi paní učitelkou Pantělejevovou a paní učitelkou Dufkovou. Vybraly jsme si je, protože obě jsou zástupkyně ředitele, každá pro jiný stupeň.

	Zora Dufková	Má odpověď	Můj tip
1.	Jaká je vaše oblíbená barva?	Zelená.	Modrá.
2.	Jak dlouho pracujete ve škole?	Celý život od svých 18.	Přes 30 let.
3.	Jakou aplikaci používáte nejvíce?	Wordwall.	WhatsApp.
4.	Jakou třídu učíte nejradši?	Kde jsou fajn děti a chtějí se vzdělávat.	Šikovnou a hodnou.
5.	Kolik hodin denně jste na telefonu?	2 – 3 hodiny.	1 – 2 hodiny.
6.	Jaký je váš oblíbený předmět?	Vlastivěda.	Matematika.
7.	Jaký je váš oblíbený film?	Marečku, podejte mi pero.	Pelíšky.
8.	Jaká je vaše oblíbená desková hra?	Nemám ráda deskové hry (někdy pexeso 😊).	Carcassonne.
9.	Z čeho máte strach?	Z hadů.	Z pavouků.
10.	Jaká je vaše oblíbená kniha?	Quo vadis.	Romány od Moyesové.
11.	Jaké jste znamení?	Vodnář.	Blíženci.
12.	Jaké je vaše oblíbené jídlo?	Řízek.	Horňácké brambory.
13.	Pomáhají, nebo škodí mobily žákům při učení?	Pomáhají.	Pokud se zdravě používají, tak pomáhají.
14.	Jaká je vaše vysněná dovolená?	S knihou a turistikou - v lese nebo u moře.	V lese s knihou a přáteli.
15.	Jaký je váš oblíbený zpěvák?	Vladimír Mišík.	AG-FLEK.

	Monika Pantělejevová	Má odpověď	Můj tip
1.	Jaká je vaše oblíbená barva?	Modrá.	Červená.
2.	Jak dlouho pracujete ve škole?	32 let.	Přes 35 let.
3.	Jakou aplikaci používáte nejvíce?	WhatsApp.	Wordwall.
4.	Jakou třídu učíte nejradši?	Šikovnou.	Hodnou, šikovnou.
5.	Kolik hodin denně jste na telefonu?	1 hodinu.	2 hodiny.
6.	Jaký je váš oblíbený předmět?	Matematika.	Vlastivěda.
7.	Jaký je váš oblíbený film?	S tebou mě baví svět.	Komedie.
8.	Jaká je vaše oblíbená desková hra?	Dixit.	Člověče, nezløb se.
9.	Z čeho máte strach?	Z hlouposti a z pavouků.	Z pavouků a hadů.
10.	Jaká je vaše oblíbená kniha?	Romány od Moyesové.	Detektivní romány.
11.	Jaké jste znamení?	Blíženec.	Vodnář.
12.	Jaké je vaše oblíbené jídlo?	Cesar salát.	Steak.
13.	Pomáhají, nebo škodí mobily žákům při učení?	V rozumné míře pomáhají, mozek ale nenahradí.	Pomáhají.
14.	Jaká je vaše vysněná dovolená?	S přáteli, na samotě u lesa 😊	U moře.
15.	Jaký je váš oblíbený zpěvák?	Robert Křesťan (Druhá tráva).	Vladimír Mišík.

11 : 9

5 HRÁČŮ V POLI A BRANKÁŘ

Florbal je kolektivní halový sport, který hraje 5 hráčů v poli a brankář. Florbal je velmi dynamický a rychlý sport, který se hraje na hřišti o rozměrech 40×20 metrů. Je to sport, který vyžaduje chytrou taktiku a dobrou spolupráci mezi hráči. Hráči se musí rychle rozhodovat a komunikovat, aby byli úspěšní. Fyzická kondice je klíčová, protože hráči neustále běhají, sprintují a mění směr. Potřebná výbava zahrnuje florbalovou hokejku, míček, sportovní oblečení a sálovou obuv. Brankáři mají speciální výstroj, která je chrání.

Historie florbalu

První formy sportu podobné modernímu florbalu se objevily v 50. letech v USA.

Název vychází ze hry bandy.

Velkého rozkvětu se však florbal dočkal ve Švédsku v 70. letech 20. století pod jménem Innebandy.

Innebandy hráli převážně švédští hokejisté v letním období.

První oficiální pravidla florbalu byla vytvořena v roce 1981, o pět let později, tedy v roce 1986, byla založena Mezinárodní florbalová federace (IFF).

V roce 1979 byly ve Švédsku založeny první florbalové kluby.

Vybavení k florbalu

Florbalová hůl tzv. florbalka je lehká, obvykle dělaná z kompozitních materiálů. Míček je vyráběný z plastu, má několik dírek a váží 23 gramů. Brankář nosí speciální výstroj a helmu, ale nemá hokejku.

Florbal v Česku

Florbal je v České republice velmi populární, zejména mezi mládeží. Česká reprezentace patří ke světové špičce. Nejvyšší české florbalové ligové soutěže jsou: Livesport Superliga mužů, ČEZ Extraliga žen. Mezi nejlepší české kluby patří Tatran Střešovice, Mladá Boleslav či Vítkovice.

Florbal na naší škole

Na naší škole vede dívčí florbalový tým pan učitel David Paulík.

Rozhovor florbalistkou z naší školy

Zeptali jsme se na pár věcí naší úspěšné školní reprezentantky Andrey Fechové.

V kolik hodin začínají tréninky?

Trénink je pouze v úterý od 18:00 do 19:30.

Kde trénujete?

Trénujeme v hale pavilonu F.

Dá se k vám připojit i v průběhu roku?

Ano, dá se připojit i v průběhu roku.

V jaký den bývají zápasy?

Zápasy bývají od pondělí do neděle.

Jak se dostáváte na zápasy?

Na zápasy jezdíme autobusem.

Florbal ve světě

Florbal je oblíbený v mnoha zemích, nejvíce však ve Švédsku, Finsku, Česku či Švýcarsku. Mistrovství světa ve florbale mužů se koná v sudý rok, v lichý rok se koná mistrovství světa ve florbale žen, tudíž tento rok se bude konat MS žen. V budoucnu by mohl být florbal na olympijských hrách.

Zajímavosti

Florbal je jedním z nejrychleji rostoucích sportů na světě.

Florbal usiluje o zařazení do olympijských her, což by mohlo být reálné kolem roku 2032.

JARNÍ ZAHŘÁDKY

Je jaro. Dny se prodlužují, slunce postupně nabírá na síle a probouzí přírodu ze zimního spánku. Mezi první posly jara patří jarní květiny. Však mnohé z nich si hledají cestu za světlem ještě skrz poslední sněh. V jarních zahrádkách už nyní můžeme obdivovat celou řadu druhů, které hrají všemožnými barvami. Od bílých sněženek a bledulí, přes žluté prvosenky a narcisy až po fialové violky či modré hořce.

Prvosenka

Prvosenka jarní, lidově též petrklíč, je drobnější vytrvalá bylina z čeledi prvosenkovité. Z podzemního oddenku vyrůstají měkké a svraštělé listy uspořádané v přízemní růžici. Vonné žluté květy vyrůstají na jednostranném okolíku. Vyskytuje se zvláště v Evropě a Asii, především v teplejších polohách nížin a pahorkatin, zejména ve světlých listnatých lesích, hájích, prosluněných stráních a v křovinách. Dokáže však přežít i chladné podnebí, například v severním Skotsku. Petrklíč se tradičně používá pro přípravu čajů, nálevů nebo v lidovém léčitelství. Co se týče škůdců prvosenky, její listy a květy jsou často poškozovány měkkýši a mnoha druhy hmyzu.

Natálie Přikrylová, 9.F

Violka

Jedná se o rod jednoletých až vytrvalých bylin. Listy jsou řapíkaté. Květy jsou nejčastěji s barevnými korunkami a jsou opylovány hmyzem. Kališní lístky jsou štítovité, jejich přední část je čárkovitě trojúhelníkovitá a zadní část za místem přirůstání tvoří kališní přívěsek. Dolní korunní lístek vybíhá v ostruhu. Plodem je tobolka a její semena jsou rozšiřována mravenci.

Eliška Zelinková, 9.C

Sedmikráska

Patří do řádu hvězdnicovité a je původní zejména v Evropě. Některé druhy se vyskytují i v severní Africe nebo v Malé Asii. Nejznámější je sedmikráska chudobka (*Bellis perennis*), která se vyskytuje i v ČR. Má léčivé účinky, je dobrá na otoky, odřeniny nebo bolest kloubů či hlavy. Kvete od února do listopadu, při mírné zimě i déle. Vydrží i teplotu $-15\text{ }^{\circ}\text{C}$. Má drobné bílé lístečky, stonek pokrývají mírné chloupky, velikost maximálně 15 cm a okvětní lístky mohou být uprostřed narůžovělé se žlutým středem. Lidé si ji často pletou s kopretinou, ta je ale znatelně větší. Sedmikrásky se nevyznačují žádnou zvláštní vůní.

Magdaléna Janáková, 9.C

Ocún

Ocún jarní (*Bulbocodium vernalis*) je vytrvalá rostlina z čeledi liliovitých, která kvete brzy na jaře, často už v únoru nebo březnu. Má nápadné růžovofialové květy, které připomínají krokusy, a dorůstá výšky kolem 10 cm. Roste v horských oblastech střední a jižní Evropy, především na loukách a lesních okrajích. Obsahuje alkaloidy, takže není jedlý, i když není tak toxický jako ocún jesenní. Díky své kráse se často pěstuje jako okrasná rostlina a přitahuje první jarní opylovače, například včely.

Viktor Kysela, 6.D

Výzva

Máme pro Tebe jarní výzvu v podobě fotosoutěže! Pošli nám fotku té nejkrásnější jarní květiny v Tvém okolí. Fotku pošli na roman.fuksa@zsslapanice.cz. Nezapomeň uvést **jméno a příjmení, třídu, název rostliny a lokalitu**.

Ty nejkrásnější fotky otiskneme v příštím čísle časopisu Žako.

DRUHÝ DÍL

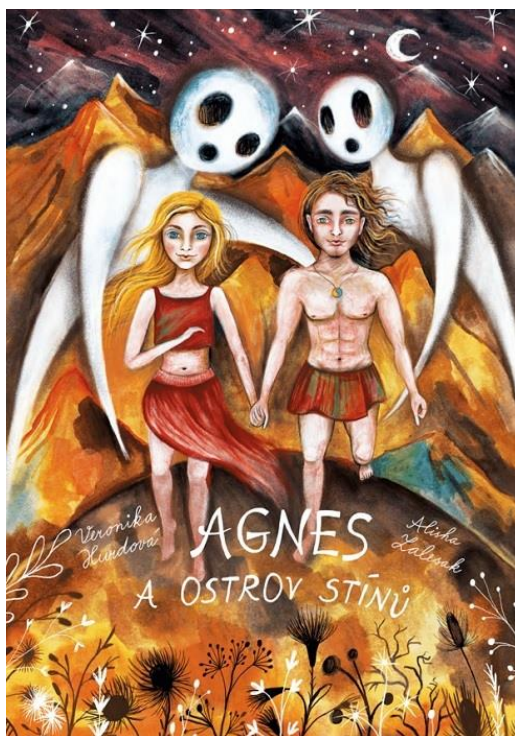
Tentokrát bych vám ráda představila druhý díl knihy, o které jsem už psala. Jedná se o pokračování knihy Agnes a Zakázaná hora. Druhý díl se jmenuje Agnes a Ostrov stínů.

Tento díl je hodně o důvěře, o odvaze překonat svůj vlastní strach, o tom, jak být zodpovědný sám za sebe i za ostatní a o strachu ze samoty.

Autorkou je stejně jako u prvního dílu Veronika Hájek Hurdová. Kromě dalších knih má například blog s názvem Krkavčí matka. Své tři děti učí doma, protože s rodinou hodně cestují a dobrovolničí na farmách po celém světě.

Agnes a ostrov stínů

Napsala:	Veronika Hurdová
Ilustrovala:	Alisha Zalesak
Nakladatelství:	Pupenec
Rok vydání:	2021
Počet stran:	540

Už je to dva roky, co se Agnes bezpečně vrátila ze Zakázané hory. V klidu si žije ve vesnici Magrejů se svou matkou náčelnicí, drzou koalou Bobo, nejlepším kamarádem Karim, moudrým věštcem Ezrou a všemi ostatními Magreji. Všechno je v pořádku až do té doby, než se stane něco, co bylo do té doby naprosto nemyslitelné a vyloučené. Agnes se srazí se Stínem. Stín je bezduché a poloprůhledné stvoření, které bloumá po ostrově bez snů, cílů nebo přání a tužeb. Vždycky, když jste je potkali, se vám buď obloukem vyhnuli a civěli na vás, anebo vámi jen tak propluli, protože jsou to vlastně něco jako duchové. Jenomže toho dne se Agnes s jedním stínem srazí. A to se nikdy předtím nestalo. Každým dnem přibývají nové a nové útoky těchto bezduchých bytostí na Magreje. Přitom ještě donedávna všichni žili v souladu. Jenomže když se po útocích vesničané začnou také proměňovat ve Stíny, je jasné, že je potřeba zakročit a že není času nazbyt. Najde se někdo, kdo zachrání celý ostrov? Samozřejmě. A kdo to asi bude? No přece Agnes. A vezme si sebou Kariho, svého nejlepšího kamaráda. A zvládnou to? To už se budete muset dočíst sami.

Tuhle knihu hodnotím 9,5/10. Některé pasáže byly asi nudnější než jiné, ale pořád mě kniha dost bavila. Knihu najdete v různých knihkupectvích. Myslím, že stojí za to si ji přečíst. A lépe až po prvním díle, líp se to pak chápe.

9,5/10

ZAKLÍNAČ KUŘAT 4

Předchozí díly

Jen co přišla paní zima, začala její tvrdá chladná vláda. Každý den jsem nosil náruče dříví z dřevníku. Chodil jsem krmit dobytek senem. Petr mě učil vařit chutné zeleninové pokrmy okořeněné sušenými bylinkami, které sám přes léto nasbíral. Já jsem měl za úkol, kromě péče o zvířata, také zatápění a nošení vody z nedaleké studny. A když mrzlo více, chodil Petr dávat potravu i lesní zvěři do krmelce.

Nakonec jsme zimu přečkali ve zdraví a nastalo brzké jaro. Ze sněhu, který ještě nezačal tát, vykukovaly malé hlavičky sněženek a bledulí. Ale po pár týdnech už po horách stékaly potůčky vody.

Jak vítr usušil mokrou zem, vydali jsme se do lesa, abych se mohl začít učit dřevorubeckému řemeslu. Robota to byla namáhavá, ale naštěstí nám dost pomohl Petrův valach Artur, který nám odvážel dřevo. Zuzka se mezitím, co jsme vláčeli dříví z lesa, pásala s ovečkami na nedaleké louce. Vždy, když jsem byl večer zavírat chlív, tak ze spaní spokojeně přezvykovala.

Jednoho nedělního rána jsem uslyšel zaklepání na dveře. Trochu mě to udivilo, jelikož kdo by chodil takhle z rána do hor za dřevorubcem. Otevřel jsem je tedy. Před dveřmi stála mladá dívka asi v mém věku.

„Je tu pan Petr?“ zeptala se mě. „Zrovna je u ovcí,“ odpověděl jsem. „Dobře,“ kývla. „Jen jsem mu donesla pár vajec,“ ukázala mi ošatku. „Mohl bys mu to prosím předat?“ Přikývl jsem a vzal si je od ní. „A mimochodem, jsem Barbora,“ s úsměvem se mi představila. „Josef,“ odpověděl jsem.

„Bud' zdráva, Barborko,“ pozdravil ji Petr, když zrovna přišel od dobytka. „A vidím, že jsi se už seznámila s mým čeledínem Josefem.“ Ona kývla. „Maminka vám posílá vajíčka od našich nosnic.“

„Tak že jí vyřizuji poděkování a přijď zase někdy,“ trochu se usmál. „Jistě. Naše slípky teď začaly dost snášet, takže asi budeme mít i pár kuřátek,“ podívala se na něj. „Kuřata? To jsou má oblíbená zvířata! V mé rodné vesnici jsem se o ně vždy staral,“ zazářily mi oči. Ona se trochu zasmála. „Třeba bych ti mohla nějaké donést,“ věnovala mi lehký úsměv. „Vážně? To by bylo skvělé!“ přikývl jsem. „Tak dobře,“ kývla. „Někdy vám přijdu pomoci, Petře. A mějte se zatím dobře.“ Naposledy se usmála a odešla.

„Co to bylo za dívku?“ zeptal jsem se dřevorubce. „Je to dcera jedné selky z nedaleké vesničky,“ řekl. Šel jsem odnést ošatku do světnice.

Jeden den odpoledne jsem seděl v lese na pařezu a prohlížel jsem si svůj proutek. Celou zimu jsem se sám skoro nemohl dostat ven, protože moc mrzlo, takže jsem ani nezjistil, co všechno to vlastně umí. Byl jsem si však jistý, že to je kouzelný proutek. Párkrát jsem s ním mávl a trochu jsem se lekl, jak z něho vylétl bílý paprsek. Přišlo mi to zajímavé a chtěl jsem toho zjistit více.

Vše se zelenalo a stromy pomalu kvetly. Stráně na kopcích voněly květy, malé včelky je začaly opylovat a ptáčci zrána štěbetali na větvích. Jaro vážně nabylo své krásy.

Barbora udělala, jak slíbila. Chodila Petrovi pomáhat, a tak jsme se docela spřátelili. Donesla mi i těch pár kuřátek. Byla tak roztomilá a žlutoučká! Zanedlouho jsem si je zvládl docela dobře vycvičit tak, že kam jsem se hnul, šla se mnou.

Jednoho dne, jak jsem se tak na ně díval, jsem si vzpomněl, jak jsem cvičil má kuřata, když jsem byl ještě ve své rodné vesničce. Napadlo mě, že by bylo zajímavé, kdyby toho uměla více, než to, co jsem je zatím naučil. Mysl mi padla na můj kouzelný proutek.

Tenkrát dopoledne, co byl Petr s ovečkami na louce, jsem si řekl, že bych mohl něco vyzkoušet. Sedl jsem si za chalupou do trávy a podíval jsem se, jak se ke mně batolí malé žluté kuličky a pípají. Kuřátka se na mě dívala černýma očičkami jako malými perličkami. Mávl jsem proutkem a znenadání se seřadila do zástupu a začala přes sebe skákat. Přišlo mi to k popukání. Když jsem si zakryl pusou rukou, jak jsem se trochu smál,

Mávl jsem proutkem a znenadání se seřadila do zástupu a začala přes sebe skákat. Přišlo mi to k popukání. Když jsem si zakryl pusou rukou, jak jsem se trochu smál, tak to kuřata vzala asi vážně a strčila si hlavu pod křídlo. Smíchem jsem spadl na záda a nemohl jsem popadnout dech. Nechápat se na mě podívala a začala pípat.

Za nějaký čas jsem se s nimi vydal na jeden palouček, aby nás nikdo neviděl. Opět jsem vyzkoušel, co to ještě umí. Ten den jsem se naučil spoustu zajímavých triků. A nejen to. Nějak rychle začala růst, ale stále vypadala jako kuřata.

Po pár dnech se mě Petr začal ptát, proč s těmi kuřaty trávím tolik času. I když ví, že jsou to snad má nejoblíbenější zvířata, i tak ho to zajímalo. Na to jsem mu jednoduše odpověděl: „Vždyť ty jsi dřevorubec a trávíš hodně času v lese a tak nějak je to i se mnou. Já jsem se vždy staral o drůbež, takže jsem zvyklý.“ „No dobře, ale zítra se mnou půjdeš do vesnice,“ řekl mi. Já na to kývl.

Druhý den odpoledne jsem s ním šel do vesnice. Bylo tam ten den posvícení a všude se tancovalo. „Bud’te zdraví!“ zamávala na nás Barbora. „Běžte si zatancovat,“ strčil mě Petr za ní. „Ale já už dlouho -“ nestihl jsem to ani doříct, když mě chytila za ruku a dotáhla mě za ostatními.

„Slyšela jsem, že tvá kuřata jsou už poměrně velká, ale stále jsou hezky žluťoučká. Jak je to možné?“ zeptala se podezíravě. „Emm, vůbec nevím. Asi je to ze zrní,“ raději jsem ji odbyl.

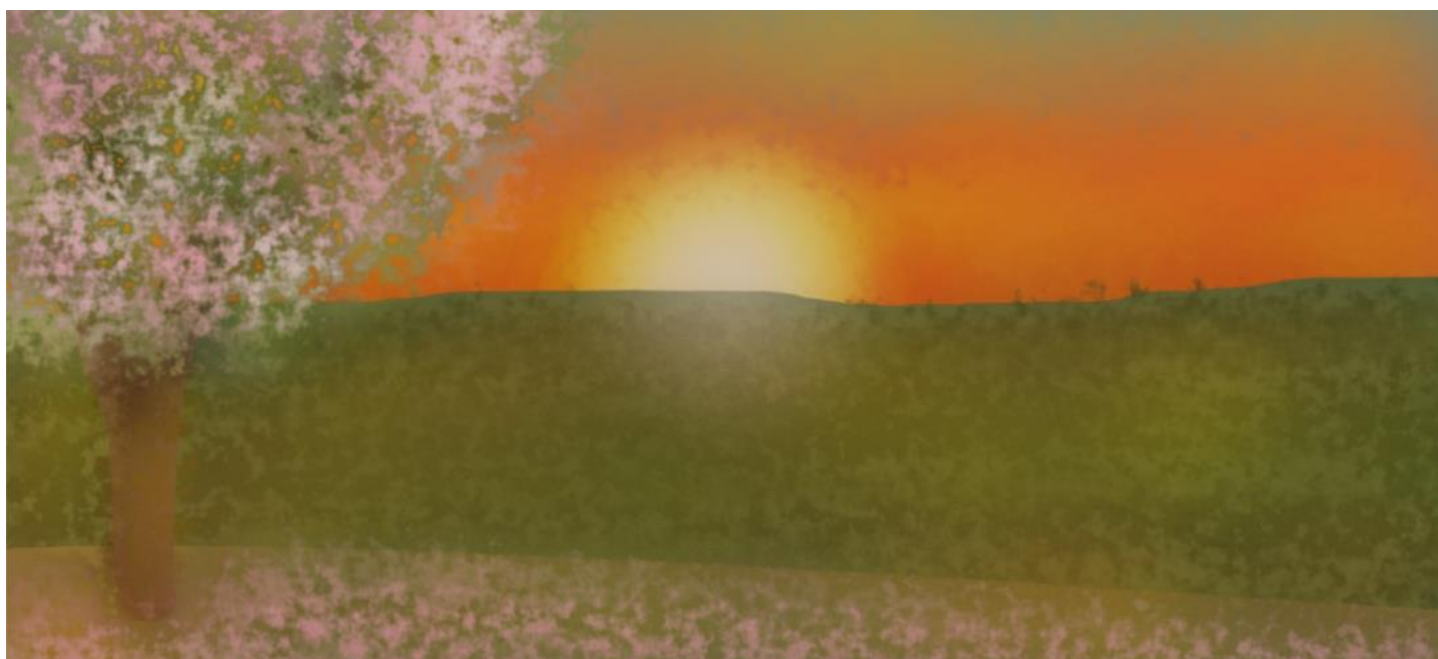
Když už mě všechna ta hudba unavila, tak jsem si sedl na jednu dřevěnou lavičku. Vytáhl jsem si proutek a jen tak jsem si s ním mával. Najednou mi ale došlo, že to nebyl nejlepší nápad, protože pár kamínků začalo poletovat ve vzduchu. Rychle jsem ho tedy zase schoval.

„Nemohl bych se už vrátit, Petře? Stejně někdo musí nakrmit dobytek,“ přišel jsem k němu. „Jestli chceš, tak můžeš. Po západu slunce se vrátím, jen tady ještě potřebuji pomoci jednomu stařečkovi porovnat dříví,“ otočil se na mě. Já přikývl a vydal jsem se ke kopci, na kterém stalo jeho obydlí.

Jenže co se nestalo, Barbora mě zastavila. To jsem došel zatím jen pod kopec. „Už jdeš?“ zeptala se mě. „Mám své povinnosti,“ kývl jsem. „Tak se zase uvidíme nějaký den?“ tázavě se na mě zadívala. „Jistě,“ otočil jsem se k odchodu.

Když jsem ale uviděl ke mně běžet svá velká kuřata, vylekal jsem se. Barbora vypadala také dost zaraženě. Protože čert nikdy nespí, tak se mně má zakletá kuřata sama vydala naproti.

„To jsou tvá kuřata?“ zvedla obočí. „Nějak tak...“ poškrábal jsem se na zátylku. „Ta jsou... zajímavá,“ prohlédla si je. Pak se začala smát. „Vypadají vážně vtipně.“ „Asi jo,“ pokýval jsem hlavou. „Příště mi musíš říct, čím je krmíš,“ podívala se na mě. „Uvidíme,“ řekl jsem a konečně jsem odešel.

ZASNĚŽENÁ NOČNÍ MŮRA

Zvířátka už pomalu procitají, sníh roztává a tráva se začíná zbarvovat do zelena. Uprostřed velkého, temného, ale i poněkud kouzelného lesa se poblíž malého potůčku začínají probouzet zvířátka.

Jako první se probouzí malá, ale spokojená rodinka lišek, žijících v noře u velkého dubu. Nejprve z nory vyběhla malá dvojčátka Timy a Viky. Hned za nimi vyběhli jejich rodiče. Maminka dvojčata okřikla: „Počkejte na nás!“ Dvojčátka se ohlédla a mírně vybočila z cesty. Mimo cestu totiž viděla krásnou fialovou kytíčku. Rodiče dvojčata dohnali a společně s nimi se usadili kousek od kytky.

„Tak jak se vám spalo děti?“ zeptal se tatínek. Viky se zamračila a otráveně řekla: „No, mně se tedy moc dobře nespalo, byla mi ukrutná zima a spánek jsem měla zcela bezesný.“ Maminka se na Viky lítostivě podívala a řekla jí, že už bude jen teplo, takže už se zimy bát nemusí.

„A co ty, Timy?“ pobídl ho tatínek. „O nic moc lepší to nebylo,“ odpověděl mu. Tatínek se na něj tázavě podíval, a tak Timy začal vyprávět o té hrozné noční můře, která se mu zdála. „Byla temná chladná noc, do které jsem se probudil. Hledal jsem vás, ale nikde jste nebyli, a tak jsem

musel opustit naši útulnou noru. Myslel jsem si, že je třeba už po zimě, ale nebylo. Začal jsem zběsile běhat po lese. Cítil jsem jen chladný sníh na svých tlapičkách, ale vy nikde. Dál jsem se toulal po lese, ale nic. Po pár hodinách jsem narazil na starého jezevce, kterému zdraví už moc nepřálo, a tak jsem se ho zeptal:

„N-n-neviděl jste tady někde moje rodiče?“

Starý jezevec se na mě zamyšleně podíval a pak se ohlédl. Chvilí někam civěl a potom se podíval zpátky směrem ke mně. Zmateně se usmál a zeptal se: „Cože jsi potřeboval, chlapče?“ Než jsem stačil odpovědět, jezevec se přímo přede mnou začal měnit v prach, který vítr postupně odvál. Byl jsem tak neskutečně vyděšený, že jsem se rozhodl, že se vrátím zpět do nory.

Cestou domů jsem nejspíše zabloudil, čím víc kroků jsem ušel, tím více jsem se vzdaloval od domova. Mé nohy byly najednou strašně těžké. Po pár dalších krocích jsem je už ani necítil. Podlomily se mi a já se skutálel z kopečka směrem k louce. V ten moment jsem se probudil v naší krásné útulné noře vedle Viky.“

Maminka se usmála a řekla: „Ted' už se nemusíš ničeho bát. Byl to přece jen sen.“ A tak začalo jaro.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ

- 1) Jak se jmenuje fialová kytka, kterou dvojčátka našla?
- 2) Co se nejspíš stalo se starým jezevcem?
- 3) Jak by sis zařídil/a noru ty?

ABANDONED HOUSE

Předchozí díly

They entered through the house together up a wooden doorstep leading to a long corridor with their steps echoing. Sarah hesitated. Something about this place felt wrong, as if they were not meant to be here. The feeling was strange. She had never felt guilty or this strange way when exploring other abandoned places she had investigated with her trio. She had a weird feeling telling her they should reconsider the exploration, as if it could lead them to danger.

„Are you sure we should explore it? I have an unsettling feeling about this...” Sarah asked with a slight sign of anxiety in her voice.

„Yes, we should,” her brother uttered. „We’re already here, and there’s no going back.”

Sarah glanced at Jacob, but he seemed to agree more with her brother.

„I don’t want to go there...” „Oh come on, Sarah! It’ll be fun!”

William tried to convince Sarah, but he also knew that he wouldn’t have to try that hard, since she couldn’t leave the forest alone, she didn’t even know the way back.

Even though Sarah was resisting, they all split up and began to investigate the house. William went to the southern part of the house, and Jacob to the northern. As for Sarah, there were only stairs left for her, leading somewhere to the next floor.

They were all alone now. From William's point of view, he ended up in a room that appeared to be a kitchen. Even though the house seemed perfectly untouched from the outside, the interior was rotten and destroyed.

He tried to search for something but couldn't find anything. Jacob ended up in another gloomy room, which was probably a bathroom a long time ago. Meanwhile, Sarah climbed the stairs feeling as if someone was watching or even following her. She noticed some shadows looming around her. At the top of the stairs, there was another corridor with two doors. One door was open, and the other one was closed. She stared at both doors and walked towards the closed one. She pulled the door handle, but the door was locked.

Then Sarah went towards the opened door. The room she stepped into seemed to be the only one that wasn't destroyed or rotten. Unlike the other rooms in the house, it was untouched, as if someone had just left a few days ago, which felt quite odd.

„William, Jacob! Come here! I found something!” Sarah shouted across the house, but there was no reply. So, she decided to investigate the room by herself. In the room, there was one window lighting the whole space, with a desk

beneath it, which was the first thing to catch her attention. She stepped closer and quietly began searching the desk. Her brother and Jacob still hadn't arrived, but she didn't pay much attention to it. After a few minutes of searching alone, she suddenly heard rushing footsteps. Suddenly, they burst into the room, exhausted, as if they had been trying to escape from someone. „Did you see that?!” William shouted, his face pale, eyes wide with fear. „What do you mean?”

Sarah asked, but she wasn't the only one confused. Jacob was too.

„What? Why were we even running?” he questioned.

„I think we're not alone here...” William said in a low tone.

Suddenly, Sarah shouted at them, „Look what I found!” and pointed to a phone.

„Do you think it still works?”

„We'll see.” Sarah tried to turn it on, but the screen only weakly flashed a low battery sign.

To be continued...

Anxiety - úzkost

Burst - vtrhnout

Confused - zmatený

Convince - přesvědčit

Corridor - chodba

Escape - uniknout

Exhausted - vyčerpaní

Fear - strach

Glanced - pohlédla

Guilty - provinile

Looming - rýsovat se

Meanwhile - mezitím

Pale - bledý

Reconsider - přehodnotit

Resisting - bránit se

Rotten - shnilý

Shouted - vykřikla

Unsettling - znepokojivý

NOČNÍ MŮRA ZE ZÁKLADKY

Přinášíme nejlepší „noční můry“ z vašich hodin literatury. Bylo opravdu z čeho vybírat. Při pročítání jsme se doslova brodili hektolitry krve, usekanými lidskými končetinami a ztráceli se v temných zákoutích školních budov. S mrazením v zádech jsme nakonec vybrali básničky, které najdete na následujících stránkách. A aby to těm ostatním nebylo líto, můžete si je přečíst pod QR kódem na konci článku – ovšem pouze na vlastní nebezpečí!!! Pro odvážné máme i audioverze.

PÁŤÁKY STRAŠÍ PANÍ UČITELKY

Noční můra paní učitelky

Žačka jménem Alice,
zavedla mě ke skříňce.
Když jsem chtěla zpátky jít,
chtělo se mi hodně pít.
Slyšela jsem šumět moře,
všude bylo hodně kouře.
A za mnou byl jeden muž,
co měl v ruce nůž.
Ten muž byl hodně MAD,
moc mě chtěl mít DEAD.

Káťa Zemene, Zuzka Křižanová, 5.E

Po škole

Jednou v noci o půlnoci
po škole jsem byl,
protože jsem zlobil
a colu v hodině pil.
Když v tom pod lavicí
žluté oči zavířily
a ozval se hlas
„já zabiju vás.“
Byl jsem od něj zbit
až jsem z toho RIP.

**Zachariáš Kazda, Kateřina Chalupová,
Richard Žák, 5.C**

Učitelka mučitelka

Učitelka mučitelka hledá oběti své,
její úmysly s nimi jsou velmi zlé.
Po temné chodbě školní plouží se,
sleduje, jestli děti učí se.
Párek zlobivých dětí najde
a jejich pronásledování se ujme.
Děti řvou „Oh, no,“
bránit se chtějí.
Úča zařve „Go to hell,“
a spálí děti na popel.

Antonín Toman, Štěpán Rollinek, 5.D

ŠESTÁKY BUDÍ ZE SNA NOVÉ VYUČOVACÍ PŘEDMĚTY

Byl jednou jeden večer,
kolem nás prošel černý kašel
Učil jsem se dějepis,
v pátek píšem zeměpis.
Někdo řekl sus,
víte, kdy se narodil Hus?
Bylo to strašně creepy,
až mu z toho spadly slipy.
Zítra do školy si беру tužku
a k tomu si přibalím jednu pušku.

Do školy nám přišel nový učitel
a představil se jako mučitel.
Učí nás fyziku,
my se připravujeme na kritiku
a chystáme se na kliniku.
Dnes večer bude stand-up show.
Jakej byl úkol? Idk.

**Tobias Vyskočil, Rozálie Kalendová,
Aneta Vovesná, Ondra Pernica, 6.A**

SEDMÁKY DĚSÍ TEMNOTA

V temné noci, kde hvězdy svítí,
strašidelný skibidy duch se řítí.
Sleduje mě sem a tam,
vidí všechno, co udělám.

Straší mě každou noc
a já volám o pomoc.
Jen ve škole nejsou žádní duši
a já mám v chillu svoji duši.

**Tereza Pavlíčková,
Eliška Šlapanská, 7.A**

Stalo se to ve škole,
byl tam shnilý vdolek,
přijel tam na kole,
jmenoval se Bolek.

Když tam přišli hoši,
našli hlavu v koši.
Školník je načapal,
proto krev jim vykapal.

Anglicismy na konec:
LOL to je ten FIT Japonec.

Šimon Grúber, 7.A

Třída smrti

Třída prázdná, ticho v sále,
křída skřípe po tabuli dále.
Lavice se samy hýbou,
u učebnice se stránky zřítily s bídou.

Hodiny tikají, ale čas neběží,
něco se skrývá ve školní věži.
Šepoty z chodeb, kroky bez nohou,
stíny se plazí temnotou dlouhou.

V lockeru klíč, venku je dark,
ve window stín, co dýchá z park.
Srdce mi buší, chci jen pryč,
ale kam utéct, když nemám klíč.

Učitel píše, i když tu není,
na tabuli krvavé věty denní.
„Neopustíš tuhle třídu, dokud nevíš,
kdo tady stále přežívá spíš...”

**Sára Kislenková, Soňa Lacková,
Vanessa Kmoníčková, 7.E**

BYL JEDEN LERY
A TEN BYL SCARY
CESTOU DO ŠKOLY
POTKAL MRTVOLY
LERY SE BÁL
ALE ŠEL DÁL
POTKAL DVĚ MUMIE
KDYŽ BYLA CHEMIE
VE TŘÍDE BYL RUCH
A NA CHODBĚ DUCH
LERY SE ZRANIL
A DUCH HO ZABIL

BYLO TO TAM CLEAN
ŘEKL TO LÍN...

**Jakub Daněk,
Tomáš Dvořák, 7.C**

OSMÁCI JSOU MISTŘI ANGLICISMŮ

Noční škola, světla zhasnou,
ve třídě se stíny třesou.
Homework leží poskvrněný,
krví slova rozepsaný.

Footsteps duní v chodbě prázdné,
za dveřmi jen ticho vládne.
Dnes tu nemá nikdo být,
i přesto slyším kroky znít.

Dveře skřípou, srdce buší,
někdo šeptá přímo u uší.
Notebook blikne, screen je černý,
z něj se dívá pohled věrný.

Schody vržou, běžím pryč,
ze školy dnes není klíč.

Rozálie Baru, 8.F

Nestvůra z podkroví

Jakmile se mračna stahují
a obloha začne být sivá,
hledají tě,
nestvůro z podkroví.

Jakmile se světla zhasnou
a děti opouštějí školu,
pátrají po tobě,
nestvůro z podkroví.

Když naleznou tě a spatří,
zahánějí tě,
nestvůro z podkroví.

Kéž by jen věděli, že nejsi nestvůrou.
Pouze zakletou učitelkou,
po které již roky pátrají.

Zakletou ničemou,
který nic neumí,
nestvůro z podkroví.

Claudia Isabel Nikolov, 8.F

Ten pocit, když přijdeš do školy

Zcela vyčerpán z té dlouhé cesty,
stejně na mě čekaj jen resty.
Venku bylo mínus dvacet,
už jsem se sem nechtěl vracet.

Když procházím dveřmi skrz ten ruch,
otře se o mě odporný puch.
Na tohle jsem nebyl ready,
na čele má z potu vředy.

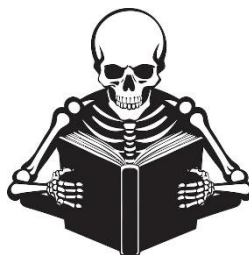
A tak směrem k třídě sunu se,
z toho dusna skřípe mě v nose.
A pak jen nával tepla pocítím,
jak kuře v troubě se cítím.

Pohled na moje tělo není nice,
zbyl ze mě jen uškvařený blivajz.

**Ester Fikejsová,
Denisa Jasparová, 8.B**

Slíbená kompletní sbírka básní vychází
pod názvem:

NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ

ŠKOLNÍ PARLAMENT
VÁS ZVE
NA KONCERT KAPELY

OMIKRON BAND

KDE: AREÁL ZŠ ŠLAPANICE
KDY: 31.5.2025, 17:00

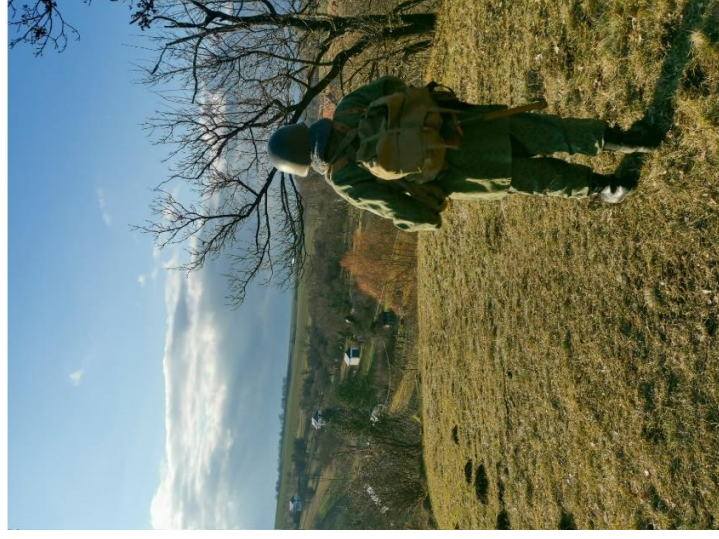
občerstvení: limonáda, párek v rohlíku

VSTUPNÉ
50 Kč

*v případě nepříznivé počasí se akce přesouvá
do tělocvičny školy

Kapitán SNB v uniformě vz 67 "oliva"

Voják ČSLA v kompletní polní uniformě vz 60 "jehličky"

KVH PRO MLADISTVÉ ŠLAPANICE

Aktivita klubu:

- účast na akcích s vojenskou tematikou
- diskuze o ČSLA, SNB, PS, LM* a jiných vojsk Varšavské smlouvy
- sběratelská činnost

KVH pro mladistvé Šlapanice je neziskový klub, který se hlavně zaměřuje na ČSLA, SNB, PS, LM*, ale i na jiná vojska Varšavské smlouvy. Klub je pro kohokoliv ve věkovém rozmezí 10-18 let.

**Klub se rozhodně
distancuje od ideologie
doby, na kterou se
zaměřujeme.**

<https://kvh-slapanice.webnode.cz>

kvh.slapanice@gmail.com

* **ČSLA** - Československá lidová armáda

SNB - Sbor národní bezpečnosti

PS - Pohraniční stráž

LM - Lidové milice

